

Kuřátko a obilí

Veršovaná pohádka

Jak to bylo, pohádko?
Zabloudilo kuřátko.
Za zahradou, mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.
Ve vysokém obilí
bude večer za chvíli.

„Povězte mi, bílé ovsy,
kudy vede cesta do vsí?“
„Jen se zeptej ječmene,
snad si na to vzpomene.“

Kuře bloudí mezi poli,
pípá, pípá, nožky bolí.
„Pověz, milý ječmínku,
jak mám najít maminku?“
Ječmen syčí mezi vousy:
„Ptej se pšenic,
vzpomenou si.“

Kuře pípá u pšenic,
nevědí však také nic.
„Milé kuře, je nám líto,
ptej se žita, poví ti to.“

Kuře hledá žitné pole,
ale to je dávno holé
a na suchá strniska
vítr tiše zapíská:
„Vždyť jsi doma, za chalupou,
slyšíš, v stáji koně dupou,
kocour ve stodole vrní
a tvá máma za vraty-
-zob, zob, zobe bílé zrní
s ostatními kuřaty.
„Děkuju ti, žitné pole!“
„Pozdravuj tam ve stodole.“
„Koho, milé políčko?“
„Zrno i to zrníčko.
Ať se ke mně zjara hlásí,
vychovám z nich nové klasy.“

A tak mámu zakrátko
našlo také kuřátko.